

Tuần Báo Vô Vi

21 tháng 11 năm 2010

Số 4

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Tình Thầy Tận Độ
- Thi Ca của Đức Thầy

Tờ báo hàng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Bé thường nói người xưng danh tu mà thiếu tu là sao ?
- 2) Tu mà không hành thì kết quả phải ra sao ?
- 3) Tu chạy và tu theo thì sao ?
- 4) Ở đời này có kẻ vui người buồn là sao ?
- 5) Có nhiều người xen vào Vô Vi để chờ cơ hội phá hoại Vô Vi thì sao ?
- 6) Sự hiện hữu của nhơn sinh tại mặt đất này chừng nào sẽ bị xóa bỏ?
- 7) Làm người ai ai cũng muốn bảo vệ sự sống còn của chính mình, tại sao?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 5 tháng 04 năm 1992 1) Hỏi : Bé thường nói người xưng danh tu mà thiếu tu là sao ? Đáp : Thưa, người xưng danh tu mà thiếu tu, là người không chịu sửa bên trong để tự thăng hoa, chỉ biết hướng ngoại, phê bình người khác, thị phi vô ích, miệng nói chuyện công đức của Đức Phật, nhưng chưa chịu lập hạnh tu tâm sửa tánh, tràn đầy mê chấp mà không hay, tự cho mình là đặc đạo, ôm lý này hết rồi chuyển qua lý nọ, tự làm khó chính mình mà không hay, không khai thác chơn lý của chính mình mà không hay, không khai thác chơn lý của chính mình, tạo cảnh đẹp nhưng tâm không đẹp, thanh quang từ bi không được khai triển, nhìn xác thân hiểu được hành trình đã đi đến đâu! Thiếu thành thật với chính mình, khó mà thăng hoa về phần Hồn. Bùa này qua chú kia cũng tạm giúp trong giây phút bình an mà thôi. Thực chất đã chuyển vào giới si mê thay vì tự thức, mê tín dị đoan. Miệng nói tin Phật, nhưng chưa bao giờ diện kiến Đức Phật kính yêu, áp dụng toàn là lý thuyết lạc đường tu mà thôi, triển miên giam thức trong khổ mà không hay. Kệ: Tâm thân bất ổn tự lưu đầy Khó khổ tràng giang chuyển chẳng hay Động loạn si mê không ý thức Triển miên đầy đọa tâm thân này.	Ngày 6 tháng 04 năm 1992 2) Hỏi : Tu mà không hành thì kết quả phải ra sao ? Đáp : Thưa, tu thì phải hành pháp thì mới kết quả, nếu tu mà dùng lý thuyết mà không hành thì cũng như không, chơn thức không khai, trí không mở, thì lúc chết không kịp kỳ thăng hoa. Mang xác làm người đã sai rồi, lại còn tiếp tục sai thì càng thêm tệ. Cho nên người tu phải tự biết ăn năn sám hối, thực hành cho đúng pháp thì mới được cứu rỗi, phải tự đặt mình vào một kỳ công tu luyện, không phải tạo ra một cuộc đua giỡn của đôi môi, ngược lại, nó là một cơ hội thức tâm và thăng hoa. Ở trên đời chẳng ai biết mình bằng mình tự hiểu, Tiên Phật cũng phải tự giác tự tu thì mới thành, bản thân bắt độ hà thân độ, chính mình không biết thương mình, vậy ai là kẻ biết thương mình. Kệ: Thương ai hơn họ chuyển hành trình Thức giác hành trình tự cảm mình Duyên nghiệp tràn đầy tâm tự thức Cảm thông thiên địa tự xét mình.
Ngày 7 tháng 04 năm 1992 3) Hỏi : Tu chạy và tu theo thì sao ? Đáp : Thưa, tu chạy là thiếu kiên nhẫn, nghe đâu ý đồ chạy theo đó, tức là tu chạy. Tu theo là dựa vào đám đông mà theo, chứ chưa ý thức được tu là gì? Trong một thời gian bị thử thách lại chán nản, không có lập trường. Còn tu chơn tự thức thì chỉ noi theo chơn lý mà tu, khai thác khả năng sẵn có của chính mình mà thăng hoa, tùy theo trình độ sẵn có mà tiến thân, tức là tu chơn, tự tu tự tiến là vậy, sẽ không bị簸 ngã trên đường hành pháp. Kệ: Thực hành chơn pháp tự khai tâm Mở trí hành thông uyển chuyển tầm Tự thức chơn tu là chánh pháp Khai thông tự tiến chẳng mê lầm.	Ngày 8 tháng 04 năm 1992 4) Hỏi : Ở đời này có kẻ vui người buồn là sao ? Đáp : Thưa, ở đời này có người, vui chạy theo chuyện vui của người khác, buồn là không được sự đối đãi nồng hậu của người khác. Còn người thực hành chơn pháp sửa tu, thì không vui cũng chẳng buồn, lúc nào cũng tự xây dựng trong quân bình thanh nhẹ, hướng về Trời Phật thanh nhẹ, thức hòa đồng càng ngày càng lớn rộng hơn, tự thức tâm là quan trọng đối với người tu, dụng tâm hành pháp, trí ý khai thông, khai tâm tự thức không còn bơ vơ trong sự buồn vui của tình đời. Tu đến dụng điểm này, thì mới có thể hiểu được hai câu : « <i>Biển cho lặng mình châu mới phát – Lòng cho riêng mới gọi là thần.</i> » Kệ : Tu thân khai mở chuyên cần tiến Trí thức giai không chẳng cảm phiền Thanh tịnh trong lòng không thắc mắc Sống hành chơn pháp tự hành xuyên.

<i>Ngày 9 tháng 04 năm 1992</i> 5) Hỏi : Có nhiều người xen vào Vô Vi để chờ cơ hội phá hoại Vô Vi thì sao ? Đáp : Thưa, Vô Vi là nhóm người tự thức và phát tâm, tự tu tự tiến, không cần lợi dụng người khác và cũng không bị người khác lợi dụng. Mục đích của chính nó là giải thoát, thực hiện tha thứ và thương yêu cứu độ quần sanh, không vụ lợi, giàu lòng bố thí chơn ngôn, giúp kẻ yếu về tâm linh, minh xét lấy chính mình, đồng tu đồng tiến, không bao giờ chịu lệ thuộc bởi một ai, tự nó dứt khoát tiền tài danh vọng, tự biết yêu thương lấy chính mình, thực hiện chơn pháp, hướng về cõi vô sanh bất diệt. Kệ: Chẳng còn ý nghĩa thiệt hơn động Giải chấp phá mê triển một vòng Chủ yếu tự mình xây dựng tốt Thực hành chơn pháp trở về không.	<i>Ngày 10 tháng 04 năm 1992</i> 6) Hỏi : Sự hiện hữu của nhơn sinh tại mặt đất này chừng nào sẽ bị xóa bỏ ? Đáp : Thưa, tùy duyên nghiệp của mỗi hành giả mà hình thành, bất cứ nơi nào cũng có thể xuất hiện được.
<i>Ngày 10 tháng 04 năm 1992</i> 7) Hỏi : Làm người ai ai cũng muốn bảo vệ sự sống còn của chính mình, tại sao ? Đáp : Thưa, tập quán môi sinh từ lúc chào đời, lần lần thanh tịnh, chỉ biết nuôi dưỡng thay vì phá hoại và hủy sinh. Lúc nào cũng sống trong hi vọng và hi vọng cả.	

Nguyên Lý Chưa Thông (tiếp theo)

...

Người tu nhiều chừng nào thì người đó nhận thấy tội lỗi của họ, họ mới sửa. Chớ còn người mà ăn thua thiên hạ thì đâu có bao giờ tiến hóa được. Cũng như bạn tu chẳng hạn, người nào có phát tâm giúp người này, giúp được người kia thì giúp. Chớ mình không có nên phê bình cái hành động của họ. Bởi vì họ có từ thiện và phát tâm, cái đó là khuyến khích và quý mến, thay vì mình dạy người ta một chút mà mình so đo đủ điều lợi lộc. Mà lúc người khác làm việc biết bao nhiêu người ta không nghĩ tới vấn đề đó thì mình phải kính phục họ, chớ không nên đả phá họ.

Nhiều người không hiểu, tưởng là tôi tu lâu hơn người kia, tôi giỏi hơn người nọ, rồi tôi có thể áp chế người ta, không được. Người ta mới tu một ngày mà cái lý người ta thông suốt và người ta nói giải cho người khác hiểu được. Cái tu này không phải tu ở thế gian để quy định tiền kiếp có tu không, nguyên căn nó được sáng suốt hay là không, nó có thể thọ lãnh được sự sáng suốt của bên trên và hòa đồng với các giới hay là không, lúc đó nó thuyết lý nó mới minh.

Cho nên, nhiều bạn còn ở trong cái mê muội, không hiểu được. Rồi tưởng sai, tưởng lầm, tưởng tạo tu lâu thì tạo khá hơn. Không phải vậy đâu, không phải chuyện tu lâu. Cái trí các bạn còn mê muội là bạn phải khổ hoài hoài, mà trí các bạn được cởi mở hòa đồng với tất cả thì bạn được nhẹ nhàng. Đó, mà tu nhất kiếp ngộ nhất thời, cái câu đó có nói các bạn, các bạn nên lưu ý. Tu không có tính giờ tính giấc, tôi đã nói các bạn rồi, tôi mới tu hồi hôm này là đúng hơn hết.

Nhiều bạn nói tôi tu mười mấy năm rồi mà hồi hôm này không có tu cũng không có ích gì. Người ta hỏi bạn có tu ? Có, tôi mới tu hồi hôm này là đúng, để mình kiểm điểm mình xem hồi hôm mình có làm biếng không, bao nhiêu đó đủ rồi. Đêm hôm qua mà mình không làm biếng thì bữa nay đêm nay chắc mình còn tiến hóa hơn nữa. Chỉ biết một đêm có tu là đủ quý rồi, không có nên nói tôi tu mười mấy năm, rốt cuộc tôi chẳng đi đến đâu. Rồi bày ra những chuyện kêu bằng nói hớ, nói bậy, nói càn,

nói dóc, rồi rốt cuộc âm thầm đau khổ buồn tủi, rồi khóc trở lại, rồi cười trở lại, làm cho mình bức tức gây ra sự chậm tiến. Cái quá trình mình đã qua bây giờ mình trở lại con đường đó sao được.

Cho nên, phải hiểu và không có nên khoe khoang chỉ nói rằng tôi mới tu đêm hồi hôm này được rồi.

Tạm sanh thức giác các mùi

Tan rồi lại tụ lúc vui lúc buồn

Chúng ta ở thế gian này là tạm sanh, thức giác các mùi hiểu chuyện này chuyện kia, chuyện nọ. Ở đời này chúng ta mình cảm từ cái hành động, hiểu tới cái thú vị của các hành động đó thì chúng ta mới tiến tới mình cảm cái chân lý. Mà nó tan rồi nó lại tụ, thấy nó đi rồi chúng ta giải quyết được nhưng mà bữa sau nó lại xảy tới. Mà nếu chúng ta thiếu thanh tịnh thì chúng ta không có giải quyết được, lúc vui, lúc buồn đó. Tâm trạng của mọi người đều như thế có lúc vui lúc buồn. Nhưng mà, lúc vui bạn hiểu giá trị cái vui và buồn bạn thấu rõ cái chọn lý của buồn thì đâu có sự đau khổ nữa, không có sự buồn rầu nữa và bạn sẽ giải tỏa tâm tư của các bạn, mọi tế bào của các bạn được hưởng cái thanh điển bên trên đã và đang ban bố từ giờ phút khắc chuyển hóa cho bạn rõ ràng nhưng mà bạn không chịu tiếp thu là bạn thiếu nhẹ nhàng mà thôi. Bạn nhẹ nhàng rồi bạn thấy bạn đang ngồi ở đâu, bạn đang ngồi trên không trung, trung thiên thế giới đang làm việc các nẻo hóc đường và bạn dính liền ở trong chọn lý mà tu, mà tiến. Chớ không phải bạn hiểu cái đó rồi bạn không làm việc, bạn làm việc khắp các nơi, các nẻo đường đều có sự thanh thản và tâm tư sáng suốt của bạn chuyển hóa cho mọi giới.

Khi mà người ta nghe âm thanh của bạn và thấy hành động của bạn thì người ta được nhẹ nhàng. Đó là bạn ở khắp nơi mới ảnh hưởng người ta được. Còn nếu mà bạn còn chưa ở khắp nơi, bạn còn ở trong cái tâm tư tham, sân, si, hi, nộ, ái, ô, dục. Rồi bạn tự xưng bạn đi tâm đạo bao nhiêu năm, rồi rốt cuộc chẳng có cái gì. Cái đó còn vọng động thêm nữa. Tại sao tôi xưng tôi đi tâm đạo mà tôi không chịu hành đạo và tôi không sửa cái tâm tư tôi cho nó bình quân tư tưởng là nó thấy cái đạo mùi rõ rệt, chính tôi đã và đang có đây. Tại sao tôi không chịu

ý thức lấy tôi, rồi tôi đi so đo đầu này, đầu kia, đầu nọ. Rồi nói ra những cái chuyện kêu là bất chánh và tự hại lấy mình mà thôi, làm cho mình bận rộn, làm cho mình đau khổ vì một tư lợi nào rồi làm cho mình nghĩ là ăn uống không được, rồi tu hành không xong, rồi bỏ cuộc hành trình, rồi tưởng là bỏ đạo là bỏ tất cả những người truyền pháp sao. Mình bỏ đạo là mình bỏ mình, mình làm cho mình thiếu sáng suốt là mình diệt mình, mình đem dòn mình vô trong cái bóng tối.

Cho nên, các bạn khi mà các bạn nói: Ôi! Sao tôi ghét ông Tám, tôi không tu nữa, tôi thấy ông Tám như vậy không đứng đắn này kia, kia nọ. Tôi không tu nữa thì cái đó là hại ai? Chính hại bản thân mình. Bởi vì khi mình ý thức cái đạo này, mình tu để cho mình quân bình tư tưởng và làm cho mình nhẹ nhàng trước hết là đạo của mình để tiến hóa. Rồi tìm hiểu nguyên căn của mình rồi lần lần sửa sai.

Chớ đâu có phải ông Tám chun vô trong bụng mình ở trụ trì trong đó mà mình bỏ tu để ông Tám ngộp chết đâu, không phải cái đó. Nhiều bạn đã sai lầm trong cái đó. Nhưng mà tình thương của người tu đi trước luôn luôn dìu dắt những người đi sau và vẫn thương họ và giúp đỡ họ.

Bởi vì tại sao? Cái truông đó trước kia ông Tám có không? Ông Tám vẫn có cái tư tưởng đó, vì mới tới trình độ đó và mới hiểu cái đó. Rồi bắt từ đó sẽ tiến hóa lên nữa. Cái tâm tư trong cái pháp vô vi này các bạn sẽ đi tới giai đoạn đó. Ghét cái pháp là vì lòng tham của mình và giấu những hành động bất chánh của mình. Cho nên, nó bộc lộ những cái tánh đó. Bởi vì những hành động bất chánh và những tâm tư yếu hèn của mình. Cho nên gây cho mình thiếu sự sáng suốt rồi đâm ra sân hận. Cái sân hận đó là sân hận mình, mà cái sân hận đó là môi trường dẫn cho mình tiến hóa. Cho nên các bạn nhiều khi đương tu rồi giận vì một lẽ nào đó. Ôi! Tôi không có tu theo ông Tám, nhưng mà ông Tám đâu có rủ các bạn tu. Ông Tám đâu có yêu cầu đi tới nhà lạy lục các bạn phải nghe lời giải thích của ông Tám. Không! Hồi nào giờ ông Tám cũng không có xin xỏ tới gia đình các bạn và không có cần hiểu tới các bạn. Chính các bạn muốn hiểu ông Tám và tìm hiểu ông Tám thì ông Tám vẫn cảm ơn các bạn, nhờ các bạn ông Tám mới được tu, thì ông Tám kể các bạn là thầy, không phải ông Tám là thầy của các bạn.

Cho nên các bạn không nên suy nghĩ sai, đừng tưởng là tu này có lợi cho ông Tám. Không! Và tu này để rồi sau này vì ông Tám mà ông Tám ăn gian dẫn tôi vô trong cái đường tà đạo, không phải. Bạn

ý thức rõ rồi, khi bạn tu cái pháp này bạn trị bệnh cho bạn, điều trị thần kinh ngũ tạng được tiến hóa nhẹ nhàng, tâm lẫn thân được ổn định để làm một con người trong xã hội và đóng góp mọi điều lành cho các giới để chúng ta có một sự ổn định trong xã hội và thăng hoa tư tưởng mọi lúc mọi giờ.

Đó, các bạn đã nhận định rõ ràng rồi các bạn mới nghiên cứu qua đây để tu. Thì tu các bạn nghiên cứu rồi, ở nhà tu cũng được cần gì phải gặp ông Tám, gặp ông Tám để làm gì? Để nhờ ông Tám độ không, ông Tám không có độ được, ông Tám chỉ tu và ông Tám được một sự bình tĩnh thanh tịnh sáng suốt, rồi ông Tám ảnh hưởng tu bằng cách nào vậy thôi. Tôi đã nói ông Tám là hai chữ không hợp lại là ông Tám, vô vi không có cái gì hết, không đáng các bạn phải lưu ý. Nhưng mà các bạn có ảnh hưởng đó, rồi các bạn về lưu ý các bạn còn tiến hóa mau hơn.

Cho nên, nhiều người nghịch lại tôi, chửi lại tôi, khắc khe với tôi, người đó nó nhớ tôi nó lại dễ tu hơn, nó dễ tiến hóa hơn. Nhiều người ý lại nơi tôi rồi không tu cũng vô ích.

Cho nên, tôi không muốn có những hành động đó. Tôi muốn mọi người ý thức cái đường này là làm cho rút ngắn con đường tiến thân lẫn tâm của các bạn. Rồi các bạn được tu đúng, hành đúng để các bạn được có cái sức khỏe dồi dào, tránh những bệnh hoạn thông thường, phức tạp để cho gia cang các bạn được có cái ngân quỹ dồi dào trong cái lúc sinh sống cho gia đình được vui vẻ. Chớ con người bệnh hoạn hoài sống với ai, lao động sao được, biết tình thương là cái gì, xã hội là cái gì?

Cho nên, các bạn tu cái pháp này, nó sẽ đưa các bạn tới quân bình tư tưởng và khỏe khoắn. Chính bản thân tôi cũng vậy, tôi nhờ cái pháp này tôi làm được việc rất nhiều cho đồng bào các giới về cái môn châm cứu của chúng tôi, tôi học trong tình thương và đạo đức.

Cho nên, ngày đêm tôi cũng vẫn nghiên cứu, vẫn tu tịnh, vẫn trị bệnh, không nghĩ chuyện gì vụ lợi cho cá nhân hết thì tôi thấy tâm tư tôi được thanh thản và tôi thấy tôi sống trong xã hội hiện tại rất vui, có cơ hội cho mọi người được tiến hóa, rũ bỏ những sự tham lam của quá khứ và lập lại sự căn bản tình thương đạo đức của hiện tại để cho mọi người được xít gần lấy nhau, tay nắm tay trong tình thương tiến hóa đời lẫn đạo. Thì tôi thấy lần lần đây các bạn thương yêu nhau rất nhiều. Nếu các bạn chịu tu và làm cho các bạn được khỏe khoắn, tâm tư các bạn được nhẹ nhàng thì các bạn sẽ bỏ thí cho mọi người về tình thương, về sự kiên nhẫn và từ bi để giúp đỡ

cho mọi người, thì tôi thấy rất quý. Tiền bạc không có giá trị với người tu nhưng mà cái phương tiện Trời đất cho chúng ta là sức khỏe. Đó, chúng ta có sức khỏe là chúng ta có thể tạo ra của cải. Mà tạo ra của cải thì chúng ta có sự sống. Có sự sống trong tình thương thì nó cao quý hơn. Mà có sự sống như con thú thì không có sự cao quý.

Cho nên, các bạn đã có tu thì các bạn ý thức được nguyên căn của các bạn rồi, các bạn thấy rõ thanh tịnh là quý. Thanh tịnh là các bạn sẽ tiếp thu mọi việc chơn chánh mà để ảnh hưởng mọi giới.

Cho nên, cái phương pháp tu này, nó không phải tổ chức gì hết. Nó có một người tu như vậy đã nghiên cứu ra đạt nhiều lối hữu ích trong đường lối ích nước lợi dân, người đó không bệnh hoạn, người đó trở nên một người thật thà và người đó ở trong tình thương và đạo đức. Thì các bạn bây giờ cũng xây dựng trong cái đường lối đó.

Tôi thiết tưởng loài người mà đi như vậy thì thế gian đâu có chiến tranh, đâu có sự cạnh tranh, đâu có sự giết chóc, đâu có sự thù hận. Nhưng mà từ các giới đều được tiến hóa trong cái thật thà và chúng ta đi trong lý tưởng của mỗi giới, thương yêu lẫn nhau, đùm bọc lẫn nhau, tự sửa mình mà thôi. Đó, cái đó cái con đường chánh giác. Rồi còn vấn đề nói

Tiên Phật trở về nguyên căn ở bên trên thì các bạn tu rồi trong sự thâm tiến thiền định của các bạn, các bạn thấy. Cái đó là mỗi người có một căn quả khác nhau sẽ thấy môi trường tiến hóa riêng biệt của mỗi phần. Rồi mới quyết định được tiền kiếp của mình làm sai ở đâu? Mình còn phải tu, tu hết trọn kiếp trọn đời, phải sửa sai, phải học tập, phải cải tạo phần hồn để tiến hóa nhiều hơn xưa nữa. Chớ không phải nói tôi tu rồi thôi, tôi có Phật có Trời độ thì tôi làm biếng. Tu theo hữu vi để ông Phật cho thiệt lớn đó rồi ông đâu có độ. Chính mình cũng làm ứ hơi mới có cơm ăn.

Cho nên, các bạn ở đây tu có sức khỏe trước, rồi các bạn mới tạo ra một sự sống ấm no cho các bạn từ tâm lẫn thân.

Cho nên, hôm nay tôi nói cũng có hơi nhiều. Nhưng mà vì nhiều bạn mới tu chưa ý thức rõ được cái tu này. Thành ra nhiều người cũng tu trong ý lại, thành thử tôi phân tách rõ hơn để cho các bạn mới được hiểu và thấy mình sẽ đóng góp vào xã hội và mình sẽ đạt tới sức khỏe với niềm tin nơi khả năng công năng công phu của mình.

Cảm ơn các bạn

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 20/11/1977)

CÁI BÓP

Tác giả: Khương bửu Võ

Khoảng năm 1989/1990, tôi được đi du thuyền từ San Diego (California) sang Mexico với Đức Thầy vào dịp cuối tuần, có độ 10 bạn đạo cùng đi theo. Ngoài anh chị Thanh/Hòa, còn có cô Quý tu sinh thiền viện Vĩ Kiên, chị Ngọc (Orlando, Florida)...

Trong số hàng hóa bán bên Mexico thì các loại valise, bóp, dây nịch... bằng da là được ưa chuộng nhất. Trong khi mấy chị lo tìm các valise thì **Đức Thầy lựa mua một loại bóp đàn ông giá một dollar**.

Tôi hỏi Đức Thầy: “Thầy mua bóp phải không?”.

Đức Thầy nói: “**Thầy lựa cho thằng Dũng một cái bóp**”.

Tôi mua hai cái, tự mình dùng một cái, và gởi một cái sang Atlantic City chỗ nhà Đức Thầy cho anh Trần ngọc Dũng vì anh thường đến thăm Đức Thầy.

Tôi chỉ cho anh Thanh/Hòa. Anh nói anh có rất nhiều thẻ tín dụng (anh móc ra một xấp cho tôi coi), bóp này quá nhỏ, không đủ chỗ chứa. Còn tôi, vì chỉ có một thẻ tín dụng, cộng thêm bằng lái xe, và thẻ an sinh xã hội nên bóp này rất thích hợp với tôi.

Sau này gặp anh Dũng, hỏi lại thì hình như anh cũng không thể dùng bóp này. Danh từ “thằng Dũng” chắc là Đức Thầy chỉ tôi. Một thời gian sau, tôi bị hăng cho nghỉ việc độ hai năm mới có việc làm khác. Ý nghĩa bài học: **Người tu nên nghèo**.

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 9 tháng 4 năm 1972

Pháp luân thường chuyển quy nguyên trạng
Đánh đổ ngoại xâm chơn lý bàn
Thanh tịnh bộ đầu minh cảnh thật
Triền miên học hỏi trí phân hoàn

Muốn cho thanh tịnh vui bàn
Mở đàng chơn thật lập đàng tiên thân
Pháp luân cởi mở dễ dàng
Chuyên cần luyện tập trấn an thân hình
Điểm thông xét cảnh thanh bình
Đi nhau chung tiến nơi tình quý sang
Thanh cao ở cõi thiên đàng
Trước ô ở cõi lập màn sân si
Thêm tham lận đận nghĩ suy
Khó mà sửa chữa cũng vì tham sân
Gắng tu để sửa lần lần
Phần hơn, phần thiệt, phần gần, phần xa
Hồn tu thoát khỏi mới là
Người ngoan tự tiến Di Đà giáo khoa
Học theo thanh tịnh lập đà
Tiến qua mọi cảnh vui hòa chung vui
Thanh cao hưởng lấy thơm mùi
Vô Vi không động chẳng vui chẳng buồn
Điểm thông lai láng hợp nguồn
Triền miên thanh tịnh vui buồn chẳng phân
Tiến lên sẽ sớm được gần
Phật Tiên phân đạo góp phần dựng xây
Chính ta mới phải là thầy
Lục căn phụ thuộc ngày ngày theo ta.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên